

ESAS NO : 1988/12

KARAR NO : 1988/18

K A R A R

Özet : Uyuşmazlık Mahkemesinin görev alanına girmeyen başvuru-
nun readdi gerektigi uk.

28.3.1988

2012 Sayı

DAVACI : Ahmet Duran-hatboyu Cad.No: 34/2 Yeşilköy/İSTANBUL

DAVALI : Yargıtay Başkanlığı- Hukuk Genel Kurulu

D L A : 1-Davacı, Yeşilköy hatboyu Cad.34 nolu beniz apt.ile ilgili

4.1.1974 tarihli yönetim planının 3.maddesinin 634 Sayılı Kat Mülkiyeti Yasasının 20. maddesine aykırı olduğunu öne sürerek diğer kat maliklerine karşı adli yargı yerinde dava açmıştır.

Bakırköy 3. Sulh Hukuk Mahkemesi; 21.12.1982 tarihinde, 1982/513-1484 sayılı ile; yönetim planının sözü edilen maddesinin değiştirilmesine karar vermiş; bu karar diğer kat maliklerinin temyiz isteminde bulunmaları üzerine Yargıtay 5.Hukuk Dairesinin 2.2.1983 günlü, 1804/1721 sayılı kararı ile bozulmuş; Bakırköy 3.Sulh Hukuk Mahkemesi bozma kararına uyarak 29.1.1987 tarihinde, esas 1986/787, karar 1987/62 sayılı ile davanı reddetmiştir.

Davasının reddedilmesi nedeniyle davacı 3.Sulh Hukuk Mahkemesi hakimine aleyhine tazminat davası açmış, Bakırköy 4.Asliye Hukuk Mahkemesi 19.2.1986 tarihinde 1985/181, karar 1986/37 sayılı ile davayı; Yargıtay 5.Hukuk Dairesi de 2.3.1987 tarihinde 179/3101 sayılı ile temyiz istemini reddetmiştir.

2- Bu kararlar üzerine davacı, bozma kararında HÜMK.'nin 428.maddesinin hangi fıkrasına; onama kararında da hangi yasa maddesine dayanıldığına belirtilmesi sonucu davasının haksız olarak reddedildiğini ve zarara uğradığını öne sürerek 1.000.000.- TL tazminat olarak ödenmesine karar verilmesi istemiyle kararlarda imzası bulunan Yargıtay 5.Hukuk Dairesi Başkanı ve Üyeleri aleyhine Yargıtay Başkanlığı nezdinde 2.11.1987 günlü dilekçe ile dava açmıştır.

Yargıtay Hukuk Genel Kurulu; 25.12.1987 tarihinde, esas 1987/1, karar 1987/1 bî-ayyet sayılı kararı ile; hakimlerin sorumluluğu konusunun HÜMK.'nin 573 ile 576.maddesinde düzenlendiği, Yargıtay Üyelerinin de geniş anlamda "hakim" kavramı kapsamına girdiği ve yasalarla belirlenen sınırlı hallerde görevlerinden dolayı hukuken sorumlu olduklarının kabul edilmesinin gerektiği, 2797 Sayılı Yargıtay Kanununun 13.maddesinin 2. fıkrasında Yargıtay Üyeleri aleyhindeki görevden doğan tazminat davalarına bakmanın Yargıtay'ın görevlerinden olduğu hususunun belirtildiği, aynı Yasanın 15.maddesinin 3.fıkrasında bu davalara hukuk ve ceza genel kurullarında bakılmasının öngörüldüğü, 2797 Sayılı Kanunun Yargıtay Üyelerinin hangi hallerde sorumlu tutulacaklarını tespit etmediği ve diğer hakimler hakkındaki kurallara gönderme yapmadığı, HÜMK.'nin 573.maddesindeki "hakim" sözcüğünün sorumluluk nedenleri açısından yalnızca aynı Yasanın 575.maddesinin 2.fıkrasında sayılanları kapsadığı, Yargıtay Üyelerini kapsamadığı hususunun kabulü gerektiği, Anayasa'nın Yargıtay Üyelerinin görevinden dolayı cezai sorumluluklarının tespiti bir Anayasa kurumuna bırakmış olmasında bu düşünceyi

görevlendirilmesi, sorunun Anayasa ve genel ilkeler esas alınarak çözülmesi gerektiği, Anayasa'nın 148.maddesinin 3.kısmına göre idari ve askerî yargı organlarının görevleri ile ilgili suçların idari yargı organlarının "Üçü Divan" statüsü ile Anayasa Mahkemesine berahtırılması, bu açıklamaların sonucu olarak usulen görevli merci tarafından görevle ilgili suç nedeniyle ceza sorumluluk yönünden bir karar verilmeyen idari yargı organları hakkında hukuk genel kurulunda açılan tazminat davasının görülmesinin mümkün olmadığına karar verilmiştir, olayda ceza sorumluluğu tespit eden bir karar olarak görülmemiş olduğu gerekçesiyle işin esasına girilmeden dava dilekçesinin reddine karar verilmiştir.

Bu kararın 4.2.1988 tarihinde tebliğ edilmesi üzerine davacı 7.2.1988 günü dilekçe ile temyiz isteminde bulunmuş, idari yargı organları hukuk genel kurulu 9.3.1988 tarihinde esas 1988/1, karar 1988/1 vcdayet (temyiz) sayılı ile; hukuk genel kurulunda idari yargı organları başkan ve üyelerine yada şahısların onlar tarafından bulunan kimselere karşı açılan ve görevden alınan tazminat davaları sonucunda verilen kararların kesin olduğu ve bu kararlar için yasa bir temyiz merci öngörülmediği hususlarının kabul edilmesi zorunluluğundan söz ederek temyiz isteminin reddetmiştir.

Bu kararın 12.4.1988 tarihinde, tebliğ edilmesi üzerine 23.4.1988 günü dilekçe ile Uygunluk Mahkemesi Başkanlığına başvuran davacı, bu dilekçede idari yargı organları başkanlığı hukuk genel kurulunu "Davalı" mevkiinde göstermiş, yukarıda sözü edilen hukuk genel kurulu kararlarının, insan haklarına, T.C Anayasasına, 2797 sayılı idari yargı organları kanununa, hukukun aykırı bulunduğunu belirterek, bu aykırılığın giderilmesi suretiyle zararlarının telafi edilmesini; 5.hukuk Dairesi Başkanlığının 28.2.1983 günlü, 1804-1721 sayılı kararındaki yanlışlığın düzeltilmesi istemiyle idari yargı organları başkanlığına birçok kez başvurduğundan sonuç alamadığını, bunun üzerine açtığı davanın da reddedildiğini belirtip, aralarında çıkan uyumsuzluğun Uygunluk Mahkemesince çözümlenmesini, her türlü masrafların (tazminat dahil) davacı tarafa yüklenmesine karar verilmesini istemektedir.

İNCELEME VE GEREKÇE : Bu dava usulüne uygun yargı yetkisini kullanan Uygunluk Mahkemesi hukuk borsası; Muhammed Turan'ın Başkanlığında, Hüseyin Örneç, Erol Çarıkman, Rıdvan Altay, Ayhan Kızılcı, Taher Candemir ve Abdullah Demir'in katılmaları ile yaptığı 12.4.1988 günlü toplantıda, geçici raporlar Danıştay 10.kısm üyesi Zehra Birden'in raporu ile dosyadaki belgeler okunduktan; toplantıya Cumanuriyet Başsavcısı yerine katılan idari yargı organları İsmail Malkoç ile Danıştay Başsavcısı Turgut Akınca'nın başvurusunun reddi gerektiği yolundaki sözlü açıklamaları dinlendikten sonra gereği görüşülüp düşünüldü:

Uygunluk Mahkemesi; 2247 Sayılı Yasa'nın 1.maddesinde belirtilen üzere T.C. Anayasası ile görevlendirilmiş idari ve askerî yargı mercileri arasındaki görev ve durum uyumsuzluklarını kesin olarak çözümlenmeye yetkili bağımsız bir yüksek mahkemedir.

Anılan Yasa'nın 14. maddesinde öngörülen görev uyumsuzluğu, 17.maddesinde öngörülen görev uyumsuzluğu, 24.maddesinde hükme uyumsuzluğu konuları dışlanmıştır.

Böylelikle yasa kurulları karşısında, Uygunluk Mahkemesine yalnızca gö-

ve açılması olanağı bulunmamaktadır.

Davacı, bağımsız bölüm maliki bulunduğu apartmanın yönetici planının 3.maddesinin 634 Sayılı Yasaya aykırı olduğunu öne sürerek açtığı davanın, Yargıtay 5. Hukuk Dairesinin bozma kararı doğrultusunda Bakırköy 3. Sulh Hukuk Mahkemesince; bu mahkeme hâkimi aleyhine açtığı tazminat davasının reddine ilişkin Bakırköy 4. Asliye Hukuk Mahkemesinin kararına yönelik temyiz isteminde yine 5. Hukuk Dairesince red edilmesi üzerine savara uğradığını öne sürerek aynı daire başkan ve üyeleri aleyhine açtığı tazminat davası nedeniyle Yargıtay Hukuk Genel Kurulunca verilen kararların insan haklarına, Anayasaya, 2797 Sayılı Yasa H.V.K.K. na aykırı bulunduğunu belirtip, bu aykırılığın giderilmesi suretiyle zararının telafi edilmesini ve Yargıtay Başkanlığı ile arasında çıkan Uyuşmazlığın Uyuşmazlık Mahkemesince çözümlenmesini istemektedir.

Buraya kadar yapılan aşkiamaların ışığı altında, davacının görev yeya hüküm uyuşmazlığının giderilmesi istemiyle başvuruda bulunmadığı açık olduğu gibi, Yargıtay Hukuk Genel Kurulu Kararları nedeniyle doğduğu öne sürülen mevzuata aykırılığın ve Yargıtay Başkanlığı ile davacı arasında çıktığı öne sürülen Uyuşmazlığın giderilmesi istemleriyle Uyuşmazlık Mahkemesi'nde dava açılmasında mümkün bulunmamaktadır.

KONU: Uyuşmazlık Mahkemesinin görev alanına girmeyen başvurunun 2247 Sayılı Yasanın 1. ve 27. maddeleri uyarınca incelenmeksizin reddine 11.7.1988 gününde kesin olarak oybirliğiyle karar verildi.

Başkan

Üye

Üye

Üye

Muammer T. 1988/12

Hüseyin Örneçi

Erol Çirakman

Rüştü Altay

Üye

Üye

Üye

Aysel Pekiner

Taner Candemir

Abdullah Demir

Aysel Pekiner

T. Candemir

Bu kararın Resmî gazete'de yayımı uygundur.

Başkan